

Alexandr NOTIN - Močál internetu a baron Prášil

Můj první fyzický kontakt s virtuálním močálem nazvaným internet proběhl před více než deseti lety. Tehdy v jistých novinách publikovali jeden z mých článků. Byla to polemika s jedním významným sociologem a poprvé se v něm objevil pojem „Boží lid“. O něm dnes ale řeč nebude.

Překvapila mne reakce čtenářů novin a jejich webových stránek na můj článek. Bylo jich moc, ale nejdůležitější nebyl ani tak počet, ale smysl. Měli mnoho odstínů - byli hrubé i zdvořilé, vulgární i seriózní, šílené i pragmatické. Ve škále reakcí autor vypadal od „úplného idiota“ až po „génia“. Mezi těmito oběma póly nechyběly ani sprosté nadávky a repliky, nemající žádný vztah k tématu, či emocionální výlevy typu „jak já vás všechny nenávidím!“. Se zájmem jsem si je tehdy od začátku až do konce přečetl. Potom mě z toho dlouho bolela hlava. Takový pocit jako by se moje duše, můj vnitřní člověk ponořil do vany s kyselinou či upadl do odpadní jámy s všemožným odpadem, z něhož mě poté rozbolelo břicho.

Od té doby se ve mně upevnilo přesvědčení, které se později nezměnilo, protože nebylo důvodu. Zjistil jsem, že moderní informační pole včetně internetu představuje něco jako neviditelné pole ventilace, tj. odpadních rour, v nichž se shromažďuje, zahnívá a páchne duševní špína naší civilizace. Samozřejmě, že lze v těchto místech najít i ostrůvky relativní čistoty a bezpečnosti, ale je jich málo, a tyto celkový obraz nezmění.

V čem spočívá zvláštnost tohoto současného stavu, který nás před pár desítkami let obklíčil a ovládl tak silně? V tomto bahně a v mlze jedovatých výparů nemocné mysli současně kváká, přerušuje se a přehlušuje navzájem nevyčísitelné množství hlasů. Každý sám sebe považuje za proroka, každý, jak tvrdí reklamní slogany, představuje „autoritu“ a každý má „svou pravdu“. Tomu říkám nestoudný a pokrytecký neoliberální slogan!

Ve skutečnosti v tomto povyku žádná pravda není a ani být nemůže. Mocná a chundelatá neviditelná ruka, jež otevřela globální ventily internetu a dalších moderních komunikačních instrumentů, přesně ví, co činí. V chaotickém přívalu všeho možného není již místa pro skutečné autority a moudré osobnosti - ihned na ně začnou štěkat a zesměšňovat je. Nebo je naopak přechvální, což je v důsledku jedno a totéž. Jakékoliv slovo - jakým by nebylo - se zde podobá kameni, vhozenému do bažiny: močál se rozvlní, otevře a okamžitě pohltí a absorbuje vzniklé rozhořčení. Neexistuje zde vrchol ani dno, světlé stránky nebo zjevné orientační body. Vše pokrývá sinálý postmodernistický opar.

Z druhé strany, tj. z duchovního hlediska, představuje vychvalovaná moderní komunikace nedozírný prostor pohodlného a svobodného šíření rozmanitých lidských vášní a neřestí. Pokud bylo dříve možné za urážku a ponižování druhého dostat pár facek a k vyhledání oplzlých obrázků člověk musel vyjít na ulici a docela pořádně se snažit, aby si ho nevšimla policie, dneska stačí dvě-tři kliknutí! Všechny možné rozmary, všemožná špína a ohavnost jsou k

dispozici a nemusíte vůbec vycházet z pohodlí vašeho domova.

Co to vše připomíná? Dům, infikovaný morem, rozmístěný na nejfrekventovanější městské křižovatce. Den, dva, měsíc... a celé město bude infikováno neviditelným a nemilosrdným virem.

My všichni se ovšem radujeme z „plodů civilizace“, tleskáme jako naivní děti a vůbec si nevšímáme toho, že civilizace upadá. Nevadí nám rychlá degradace pod vlivem jedovatých výparů informační stoky, ani žalostná účast vlastních potomků narozených v informačních pustinách, kteří se stávají už v 7 - 8 letech ubohými staříky, zběhlými ve všemožném zle. Mají obtíže s četbou, neumí se soustředit a tvořit, nechtějí, ba ani nejsou neschopni se této jedovaté informační jehly zbavit. Každý zkušený psycholog vám řekne, že léčit infománii je stokrát těžší, než nejtěžší drogovou závislost.

A navíc k tomu nám prezident říká, že nás spasí „umělá inteligence“. Nejedná-li se právě o to, co zraje v hlubinách informační bažiny a čeká, až se konečně všichni zblázníme a z obrazu Božího se změním v nemyslicí dobytek, vytoužený pokrm informačních nestvůr knížete tohoto světa? Očekávat pomoc bohužel není téměř od koho, alespoň ne od autorit tohoto světa. Řešení situace nám přináší pouze podivínský baron Prášil, který, jak známo, sám sebe vytáhl za vlasy z bažiny, tj. s pomocí Boží síly. V ní je naše poslední naděje.

Poznámka. Bratři a sestry v Kristu! Pochopení duchovní podstaty, jemných duchovních dimenzí celého našeho bytí jasně poukazuje na to, že informačním sítím je třeba se vyhýbat, snižovat na nich závislost a ještě lépe - snažit se bez nich obejít. Nazvat síť blahým dílem nelze. Místo toho, abychom sebe a své blízké dobrovolně zamotávali do záludných sítí, obrátíme se k sobě navzájem s živým slovem, navzájem se potěšíme, přátelsky se obejmeme. To je praktická rada na jednu z nejvíce zákazových a propracovaných pletich nepřitele lidského pokolení.

(překlad čtenářky serveru)

Originál: Ряска Интернета и барон Мюнхгаузен vyšel 5. října 2017 na pereprava.org.

Zdroj: pereprava.org

Autor: Alexandr Notin